

Miklavž prihaja . . .

Pri Balkovih so pospravili po hiši. Vse so odstranili, kar se jim je zdelo, da bi delalo napotje Miklavževemu večeru. Pred hišo je dekla čedno pometla. Otroci so se veselili na vso moč. To je bilo govorjenja med njimi tisto popoldne!

V šoli so bili vsi raztreseni. Na učiteljeve besede niso skoro nič pazili. Njih misli so bile pri Miklavžu in — pri parkljih. Tako zaspano je bilo videti po šoli; a vendar se je natihem v svoji dušici vsak veselil Miklavževih daril . . .

„Pri Balkovih bo danes Miklavžev večer za otroke cele vasi! K Balkovim bo prišel Miklavž s svojim spremstvom!“ Tako so se razgovarjali dečki in deklice medseboj ter ugibali, katerega bo vzel parkelj, in kateri bo obdarovan. Nestrpno so čakali večera. Zdelo se jim je, da v njihovem kratkem življenju ni bilo še nobenega popoldneva tako dolgega, kot ravno današnji, ko čakajo na Miklavža.

Večer se je približal. Cerkovnik je odzvonil „Ave-Marijo“. Po vasi je legel mir. Vse je bilo tiho in skrivnostno. Kmalu pa se začuje krik in vpitje otrok, prihajajočih k Balkovim, da vidijo Miklavža. Pri Balkovih je bilo že vse pripravljeno. Otroci so sedli okrog velike mize. Vsak je dobil svoj prostor. Začelo se je njih veselje, rekel bi, pravo otroško življenje. Zapela je piščal svojo milodonečo pesem, in verige parkljev so zarožljale. Mali so se stresli okrog mize in stiskali skupaj, boječi se strašnih pošasti.

Pred hišo so skakali in divjali parklji. Rožljanje verig se je čulo po celi vasi. A Miklavža z angeli še vedno ni bilo — — Ah, kako je bilo otrokom težko čakati nanj! Pa kaj so hoteli?

Kač se vrata odpro. Po sobi nastane tišina. Med vratmi se prikaže Miklavž, na vsaki strani njega pa lep angel. Angel, ki je stal na Miklavževi desnici, je nosil oprtan koš. Angel na levici pa zvonček in košarico. Za mizo so se tresli otroci ter preplašeno gledali Miklavža in angela. Miklavž je držal v eni roki palico,

v drugi pa zlate bukve, v katerih je imel zapisane vse pridne in lene učence. Tako vsaj je trdil Mačkov Andrejče.

„Bog vas pozdravi, moji mali,“ reče Miklavž. Potem odpre knjigo ter pokliče: „Joško Govedar, povej, koliko je bogov!“ In Joško vstane in ponosno zavpije: „Deset“. Njegov glas je odmeval po sobi. Vsi navzoči se zasmejejo neumnemu odgovoru Joškovega. Miklavž pa vzame angelu na levici zvonec in pozvoni. Nerodno se privali parkelj v hišo. Zakadi se pod mizo po Joška. Nekateri otroci se ojunajo in naložé porednemu parklju z nogami nekaj krepkih brc; a drugi plaho vstanejo in stopijo na mizo. To je bil čaren prizor! Parkelj pa pograbi Jožeta Govedarja, in ga tira vun na dvorišče, kjer ga namaže s sajami in ga potem izpusti. Medtem pa Miklavž izprašuje druge otroke in jim deli bogate darove.

Parkelj pa se še enkrat vrne v sobo in pograbi raz peč domačega pastirja. Vrže ga čez hrbet in hajdi ž njim v sneg! Kot mokra miš se stresa ubogi pastir, ko se s trudom izkobaca iz mokrote. Drugi dan so se mu pa posmehovali tovariši.

Prav so imeli! Saj tudi ni znal, kakor bi bilo v čast fantinu, ki je hodil šest let — in še čez — v šolo.

Vukovoj.

Sveti Miklavž.

Sveti Miklavž po zemlji hodi,
roj krilatcev s sabo vodi,
v mesto trg in vas
hodi slušat dece glas.

S palico in zlato mitro
pot ubira svojo hitro;
lepih z njim daril
nosi angel srebrokril.

Ej, peklenšček pa rožljaje
se za njim po snegu maje,
v košu pa — oj stok! —
roj porednih je otrok.

Ljudmila Modičeva.

